

A Fővárosi Ítéltábla a Bérczes Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Bérczes László ügyvéd) által képviselt T Kft. (korábbi nevén: felperes neve, ....) kérelmezőnek a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2014. október 15. napján kelt, 3.Pk.21.739/2014/4. számú végzése ellen a kérelmező 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést elutasító ...../10. ügyiratszámú határozatának a megváltoztatására irányuló kérelmet.

Egyetértett a Hivatallal abban, hogy a Nizzai Megállapodás 35. osztályába tartozó televíziós reklámozás; reklámszövegek szerkesztése és publikálása, a 41. osztályba sorolt televíziós programok készítése; televíziós szórakoztatás; filmek gyártása; filmek feliratozása; videofilmgyártás, valamint a 42. osztályba tartozó televíziózással kapcsolatos számítástechnikai hardver- és szoftver tervezés, fejlesztés szolgáltatások körében a „Magánnyomozó” szó védjegyként történő lajstromozását kizárja a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 2. § (2) bekezdés a) pontja, figyelemmel ezen § (3) bekezdésére is.

Osztotta, hogy a megjelölés leíró szóösszetétel, amely nem tartalmaz olyan egyedi elemet, ami alkalmassá tehetné arra, hogy megkülönböztesse a kérelmező szolgáltatásait mások hasonló szolgáltatásaitól. Kifejtette, hogy ugyanakkor a megjelölés az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmazott foglalkozás neve. Lajstromozása ezen szakma képviselőit kizárhatná a televíziós megjelenés lehetőségéből. Utalva a „Postkantoor” ítélet 97. pontjára rögzítette, miszerint nem szükséges, hogy a megjelölésben szereplő elemeket a bejelentés időpontjában az árujegyzékbe tartozó áruk és szolgáltatások leírására ténylegesen használják, a védjegybejelentés elutasítását már csupán a leíró kifejezésként való használat lehetősége is megalapozza. Ennek okán súlytalannak találta azt a kérelmezői érvelést, hogy a megjelölés nem írja le kizárólagos jelleggel az adott témájú televíziós műsorokat, használata az ilyen tárgyú szolgáltatások tekintetében nem megkerülhetetlen.

A szerzett megkülönböztető képességgel kapcsolatban kitért a Chiemsee-ügyben [C-108/97 és C-109/97] hozott előzetes döntésben megfogalmazott szempontokra. A kérelmező a „Magánnyomozók” című televíziós műsor sugárzása és reklámozása alapján állította, hogy megszerezte a megkülönböztető képességet. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a Vt. 18. § (2) bekezdése szerint definiált védjegyhasználat a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben térhet el. Adott esetben szómegjelölésről van szó, így annak

többszámú alakja hasonló a védjegyhez, de nem azonos azzal tekintve, hogy a megjelölés megkülönböztető képességét a szó abban az alakban adja, ahogy az a lajstromban szerepel. A megjelölés használatának kiterjedtsége és időtartama is jelentőséggel bír, tekintettel a viszonylagos rövid piaci jelenlétre kétséges és nem igazolt a releváns fogyasztói körön belül azon fogyasztók aránya is, akik a megjelölést a használóval azonosítják. Az igazolt használat tehát nem alkalmas a megkülönböztető képesség megszerzésének igazolására, így a Vt. 2. § (3) bekezdése szerint a megjelölés nem szerezhette meg használatára révén a megkülönböztető képességet.

A kérelmező fellebbezése a végzés megváltoztatására és a megjelölés lajstromozására irányult.

Álláspontja szerint a végzés megalapozatlan és jogszabálysértő, az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének. Annak ellenére, hogy az ügy ténybeli és jogi megítélése eléggé bonyolult, speciális védjegyjogi, szakmai kérdéseket vet fel, az elsőfokú végzés nagyrészt a hivatali határozatban foglaltak megismétlésére szorítkozik, indokolása nem részletes, nem tartalmazza azon körülményeket, amelyeket az ügy eldöntésénél figyelembe vett, illetve figyelmen kívül hagyott.

Az adott ügy alapkérdése, hogy a „Magánnyomozó” szó a kért szolgáltatások tekintetében rendelkezik-e megkülönböztető képességgel. Kiemelte, hogy a megjelölés megkülönböztető erejét, ideértve a szerzett megkülönböztető képességet is, illetve leíró jellegét az árujegyzék szempontjából kell vizsgálni. A Postkantoor-ügy 97. pontjában kifejtett érveléssel szemben a kérelmező hangsúlyozta, hogy a megjelölés nem írja le kizárólagos jelleggel az adott témájú televíziós műsorokat, a szűkített árujegyzékben konkrét és jól meghatározott, kizárólagosan a televíziózáshoz köthető szolgáltatások szerepelnek. Ebben a körben kifejezetten nem leíró a „Magánnyomozó” szó, hiszen a kért szolgáltatásoktól teljességgel különbözőekre utal. Nyomatékosította, hogy a Nizzai Megállapodás 35-45. osztályaiban szereplő szolgáltatások a saját név alatt végzett szolgáltatások végrehajtását, illetve harmadik személy részére történő felajánlását jelentik. Életszerűtlen, hogy egy magánnyomozó iroda vagy egy magánnyomozó harmadik személyek számára „televíziós programkészítést” kívánna nyújtani a megjelölés alatt. Megalapozatlannak ítélte a végzésnek ezen szakma szereplőinek kizárására vonatkozó megállapítását is.

Hiányosnak találta az indokolást a szerzett megkülönböztető képesség tárgyában is, emellett vitatta a hivatkozás a Vt. 18. §-ára, mert az egy már bejegyzett védjegy használatának az elmulasztásáról szól. Azt is sérelmezte, hogy bizonyítékait a törvényszék egy sommás, rövid indokolással intézte el. Megjegyezte, hogy a szóvédjegy többszámúban történő használata a megkülönböztető képességre nincs döntő hatással, mivel a jelentéstartalom kis mértékben változik csak a többszám miatt. Ez igaz a megjelölés szerzett megkülönböztető képességének vizsgálatánál is. Érvelése szerint az ügyben a Vt. 2. § (3) bekezdése értelmében azt kellett volna vizsgálni, hogy a lajstromozni kért megjelölés a használata útján megszerezte-e a megkülönböztető képességet, a jogalkotó ugyanis lehetőséget ad a kérelmezőnek arra, hogy bizonyítsa, hogy a gyenge vagy nemlétező „belső” megkülönböztető képesség a használat útján és miatt mégis létrejöhet. Kiemelte, miszerint a Vt. ügy fogalmaz, hogy akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően megszerezhető a megkülönböztető képesség. A bejelentés 2013. augusztus 29-i időpontja óta már viszonylag sok idő eltelt, a megjelölés azóta folyamatosan és növekvő mértékben használatban van, ami biztosítja a megkülönböztető képességet. Az Európai Bíróság több ítélete is foglalkozik a szerzett vagy szerzhető megkülönböztető képességgel. Ezek közül a felhívott Chiemsee-döntés csak az egyik, a jogformálásban jelentős szerepe volt emellett a T-396/02 Storck-ügynek is. Hivatkozott rá, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely megjelölés akkor szerezhethet használatára révén megkülönböztető képességet, ha legalább az érintett vásárló közönség jelentős része a megjelölés segítségével úgy ismeri fel az érintett árukat és szolgáltatásokat, mint amelyek egy konkrét vállalatotól származnak.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az árujegyzékben felsorolt szolgáltatások körében a „Magánnyomozó” szó nem rendelkezik eredendő megkülönböztető erővel és annak használat útján történt megszerzése sem állapítható meg.

A másodfokú bíróság nem látta szükségét az eljárás megismétlésének. Az elsőfokú bíróság határozatában felhívta az irányadó, alkalmazott jogszabályokat és jogi érveit is megfogalmazta, ezért az a körülmény, hogy azt a kérelmező nem találta kellően részletesnek, nem teszi lényeges eljárási hibát eredményezően hiányossá a határozat indokolását. Döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, indokait a fellebbezésben foglaltak miatt az alábbiakkal egészíti ki.

A Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja szerint ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

Speciális grafikai megjelenítés, szín, ábra vagy egyéb, egyéni, eredeti jelleget kölcsönző elem nélkül önmagában a szó nem minden esetben alkalmas a védjeggyel szemben támasztott elengedhetetlen kíváncsi, az azonosítás funkciójának a betöltésére. Ahhoz, hogy valamely megjelölés a leíró jellegű védjegyek oltalmának tilalma alá essen, az szükséges, hogy kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutasson a szóban forgó árukkal és szolgáltatásokkal oly módon, hogy az érintett közönség azonnal, további gondolkodás nélkül észlelje az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjének leírását. A tárgyi védjegybejelentés esetében ezt a másodfokú bíróság is aggálytalanul megállapíthatónak találta.

A megkülönböztető képességnek, mint a védjegy alapvető funkciójának a megítélésénél - amint arra a kérelmező is rámutatott - nem általánosságban kell vizsgáldni, hanem azt kell elbírálni, hogy a lajstromozni kért megjelölés a bejelentett árujegyzékre vetítve rendelkezik-e ezzel a tulajdonsággal. A jelen esetben az volt a kérdés, hogy biztosítani tudja-e a megjelölés, hogy a vele jelzett szolgáltatásokat az általánosan tájékozott és kellően figyelmes fogyasztó biztonsággal meg tudja különböztetni mások hasonló szolgáltatásaitól. Az oltalom alá helyezni kért „Magánnyomozó” kifejezés a magyar nyelv szabályainak mindenben megfelelően képzett, két önállóan is értelmes szóból álló összetett szó, aminek a privát nyomozói foglalkozásra vonatkozó jelentése közismert, a köznap beszédben használt. A szó általánosságban az ezzel a tevékenységgel foglalkozó személyek, irodák körében leíró, de amennyiben a bejegyezni kért megjelölés 35., 41. és 42. osztályaiban kijelölt televíziózással, programkészítéssel kapcsolatos szolgáltatások szolgáltatások témája a magánnyomozók élete, tevékenysége vagy az e köré felépített, bűnügyi tematikájú szórakoztató műsor, úgy ezen szolgáltatások esetében a megjelölés kifejezetten és kizárólagosan megadja a tartalmat, pontosan körül írja a műsor lényegét. Ennek folytán az osztályon belül ezen szolgáltatások tekintetében a „Magánnyomozó” kifejezés, függetlenül annak egyes- vagy többesszámú alakjától leírónak tekinthető, a kifejezés alapján a szolgáltatások ezen köre és a megjelölés között minden további gondolkodás nélkül, azonnal létrejön az asszociációs kapcsolat, Így az osztályon belüli eme szolgáltatások vonatkozásában a „Magánnyomozó” szó nem rendelkezik belső megkülönböztető erővel. Emellett a megjelölés más magyar eredetű kifejezéssel nem helyettesíthető, ezért a többi versenytárs sem zárható el attól, hogy hasonló programja elkészítése és vetítése során a tematika megadására használja a védjegybejelentés szerinti megjelölést. Erre tekintettel helyesen állapította

meg az eljáró bíróság, hogy a megjelölés lajstromozása a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján kizárt.

A Vt. 2. § (3) bekezdése értelmében a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén - akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően - megszerezte a megkülönböztető képességet.

A fellebbezés elsődlegesen a megjelölés eredendő megkülönböztető képességét állította, ami a kifejtettek szerint nem áll fenn, másodlagosan pedig azzal érvelt, hogy a „Magánnyomozók” című doku-reality televíziós sorozat 2014. január 6-án megkezdett intenzív vetítése folytán a bejelentés óta eltelt időszakban a releváns fogyasztók, azaz a televízió nézők a megjelölést vele azonosítják, hozzá kötik. Elöljáróban a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy amennyiben a szolgáltatott bizonyítékok alkalmasak lennének a szerzett megkülönböztető képesség igazolására, úgy az egyedül a 42. osztályra nézve lenne elfogadható, mert csak ebbe az osztályba tartozó szolgáltatásokat érintő használattal kapcsolatosak. A kérelmező adásnaplót, tv műsort, tartalomismertetőt és nézettségi adatokat csatolt a megváltoztatási kérelméhez. Ezek azonban önmagukban a nézői visszajelzések, körökben az ismertséget kutató felmérés hiányában nem nyújtanak kellő támpontot arra, hogy kétely nélkül megállapítható legyen, miszerint az adott cím alatt sugárzott műsort a tv-nézők csakis a kérelmezőhöz kötik. Olyan körülmények között ugyanis, amikor nagy számban vannak műsorszolgáltatók, konkurens csatornák a piacon, nem lehet a csatolt dokumentumokból arra az eredményre jutni, hogy a megjelöléssel jelzett szolgáltatást kizárólag a kérelmezővel azonosítják a fogyasztók. Az intenzív reklámra vonatkozóan pedig a kérelmező csak előadást tett, de azt okirattal nem támasztotta alá. A kifejtettek szerint a csatolt bizonyítékok nem igazoltak szerzett megkülönböztető képességet, ezért nincs helye a Vt. 2. § (3) bekezdése alkalmazásának.

Mindezeket értékelve a Fővárosi Ítéltábla nem látott a döntés megváltoztatására okot, ezért a Vt. 79. és a Pp. 259. §-ai szerint irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

Budapest, 2015. június 30.

. Lesenyei Terézia s.k.  
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.  
előadó bíró

Dr. Csányi Terézia Katalin s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: